

Boh nám dal Máriu za Matku.
Pravdivosť tejto skutočnosti stále jasnejšie
poznávame a skusujeme.

Aj Písmo sväté potvrdzuje túto pravdu.
Hneď na jeho začiatku, v opise stvorenia a prvého
hriechu Boh naznačuje budúce dejiny sveta ako
boj dvoch potomstiev - hada a ženy.

Nový Zákon hneď na svojom začiatku, pri zvesto-
vaní, predstavuje túto ženu. Je to Mária. Ona proti
otcovi toho druhého potomstva, proti jeho "non ser-
viam - nebudem slúžiť" stavia svoje "Hľa služobnica
Pána". Stáva sa Matkou Prvorodeného a pod krížom
celého potomstva Božích detí.

Nový Zákon završuje kniha Zjavenia obrazom Ženy
odetej slnkom, bojujúcej s drakom. Tá Žena má
nepochybne črty Márie.

Teda Písmo vidí Máriu ako Matku Božieho potom-
stva a zároveň Veliteľku boja celých ľudských dejín
proti diablu. A to skutočne nie je sentimentalita.

Veľkú úlohu, ktorú Márii Boh zveril, musíme
brať vážne, ak nechceme byť neverní samému Bohu.

Byť mariánsky, to neznamená byť naivný.
MÁRIA BOLA REALISTKA.

Prvý raz sa s ňou stretáme pri zvestovaní.
Jej otázka: "Ako sa to stane, veď ja muža nepoznám?"
nie je otázkou naivného dievčaťa, ale reálne uvaž-
júcej ženy. Otázka Zachariáša v podobnej situácii
znamenala pochybnosť vo viere, ostal pre ňu nemý.
O Márii však Duch Svätý ústami príbuznej hovorí:
"Blahoslavená, že si uverila!" Jej otázka bola teda
praktického rázu - pre poznanie, čo sa od nej čaká.

Jej slová v Káne: "Nemajú vína" sú tiež slová
praktickej ženy - ženy činu.

A vrcholom, kde sa už kontrasty dotýkajú, je jej mlčanie.
To neprišlo samé. Priam heroickým činom bola táto "pasivita".
Tá, o ktorej anjel povedal, že je plná milosti a Pán je s ňou,
a teda mala jasné videnie Božích vecí; tá, ktorá už v Magnifi-
kate prejavila také dokonalé pochopenie Kristovho Evanjelia,
jediná Ježišova spoločníčka a svedkyňa jeho skrytého života
dokázala tak mlčať, že si ju evanjelisti ani nevšimli a jeho
povrchní čitatelia ju za nič nemajú. Dokázala mlčať pri ne-
chápanosti apoštolov, ktorých nesporne prevyšovala. Koľkokrát
mohla zasahovať do diania v Ježišovom okolí, a nič také sa
nestalo. Vedela rozpoznať stratégiu Božiu, rozlíšiť úlohu Syna,
apoštolov a svoju. Vedela, kedy viac ako čin je obeta. Táto jej
"nečinnosť" bola jej vrcholným činom. Najťažší boj je boj so se-
bou. Najväčšie víťazstvo je víťazstvo nad sebou. Takto sa osved-
čila naša Matka, ktorú nám Boh dal za Veliteľku.

Pred nami je jasny prisľub našej Velitelky:
MOJE NEPOŠKVRNENÉ SRDCE ZVÍTAZÍ!
To sa stane! Tým si môžeme byť istí!

Ale realizácia vyžaduje aj trochu uváženeho prístupu a postupu.

Ani Mária nezostala s pohľadom k nebu, keď sa 12-ročný Ježiš stratil, ale išla ho hľadať. Musela si premyslieť aj určitý postup.

Aj my musíme reálne zväžiť svoju situáciu, ktorú určuje naša slabosť a priestor daný nám svetskou mocou. Nie však aby nám toto bolo kritériom reality, do ktorej sa musí vtesnať Boh, ale aby sme videli, koľko nám chýba a o čo sa musíme snažiť, aby tu Boh dostal, čo mu patrí. Lebo aj v našej dobe a v našom národe sa odohráva časť veľkého boja ľudských dejín medzi Hadom a Ženou.

Veľkou bolesťou je, že nemáme biskupov. Že sme začali modlitbovým zápasom, to je dobre.

Keď hovoríme o jednote, treba hovoriť o osobnom duchovnom živote - to áno. Ale ak tam nie je biskup, okolo ktorého sa môžeme zjednotiť a ktorého slovo platí, nastáva ťažká situácia, nejasnosti, nejednota.

Je to ako v rodine - keď povie slovo otec, to má inú cenu, ako keď povie niečo mladší brat. Ten keby mal stokrát pravdu, starší ho zakríknu bez toho, aby ho brali do úvahy. Keď povie slovo otec, to si budú bratia vzájomne pripomínať: "Nevieš, čo povedal otec?!"

Svetská moc sa snaží, aj keď biskup je, aby bolo akoby nebol. Aby nebolo toho otcovského jasného a priameho slova, na ktoré sa možno spoľahnúť, za ktorým cítiť istotu, s ktorým možno predom rátať. Pomaly a nebadane, ale premyslene sa ho budú snažiť dostať do pozície kde ho chcú mať - aby sa nestal osobnosťou, ale figúrkou v ich rukách. A to pomocou toho diabolského: "Práve naopak, práve takto je to pre vás dobré" - a tento dojem všemožne podporia, obetujú i malé ústupky pre udržanie ilúzie, že s nimi sa dá vyjsť.

Budú ho pozývať na rôzne oslavy dejinných výročí, odhalenie pamätníkov, i do zahraničia ho posielajú, ukazovať ho svetu, ale keď bude chcieť preložiť kaplána - to nie! Zorganizovať púť bez omedzení - to nie!

V jeho vlastnom priestore mu nedovolia nič, len tam, kde slúži vlastne im.

Je tu aj naša typická národná chyba. U susedných národov vidíme - keď má hierarcha odváhu a statočnosť urobiť nejaké strategické veci, hneď sú knazi pri ňom. Dokázali by sme to aj my? Keď príde osobnosť, nebudeme hneď stáť bokom, aby sa nám niečo nestalo?

Hovoríme, že biskup by sa mal obklopiť knazmi. Nie - my ho musíme obklopiť! Musíme vytvoriť knazské bratstvo, aby sme, keď je alebo keď príde biskup, boli pripravení a mohli mu byť oporou. Len keď bude presvedčený, že sa môže spoľahnúť, môže konať.

Je tu aj "choroba", získaná v minulých rokoch ohýbania chrbtov, keď sa popri oficiálne prehlasovanej náboženskej slobode vypestovala všeobecná mienka, že veriť v Boha je previnenie. A tento nepísaný zákon sa všeobecne uplatňoval v praxi a my sme sa mu naučili podriaďovať. Považovali sme za normálne, že keď budeme "pristihnutí" ako veriaci, budeme trestaní. Ani sme sa nepýtali - akým právom? Takto sme sami umožnili život tomu nepísanému zákonu.

Dodnes sa často nepýtame, akým právom ateisti zasahujú do vnútorných záležitostí Cirkvi. Kešpektujeme ich nepísaný zákon a často sa ich zbytočne pýtame - môžeme? - kde máme plné právo - ba v úlohe hlásateľa Evanjelia a pastiera priam povinnosť.

Je absurdné, aby ateisti zasahovali do bohoslužieb, i do takých, ako sú púte. Pri takých pokusoch treba otvorene povedať: "To je naša interná záležitosť!" - keď toto nedokážeme povedať, nie sme na svojom mieste.

Plnú zodpovednosť môžeme mať len vtedy, keď máme aj plné právo si svoje záležitosti riadiť.

Nemôžeme zodpovedať za dve hodiny náhradného programu na šaštínskej púti, keď tým, čo mali v tom čase viesť program, na zásah štátnej moci odmietli dať autobus a nemohli od Banskej Bystrice prísť.

Ako kardinál Tomášek sa naučil hovoriť otvorene a jasne, tak by mal hovoriť každý...

... každý na svojom poste.
Byť biskupom, znamená mať aj biskupské skutky.
Byť knazom, znamená mať aj knazské skutky.

Prvoradá služba predstaveného je chrániť podriadeného.

Farnosť s knazom pripravuje modlitbové podujatie. Potom knaz oznámi, že cirkevný tajomník to nepovolil. Ako sa môže niečo také stať? Ako to môže veriacim knaz povedať? Vári nato je pastierom, aby oznamoval ovečkám vlkovu vôľu?

Keby v seminári predstavení požadovali disciplínu až po farbu ponožiek, a keď by potom prišli tí, čo žerú stádo a oni by v samej úslužnosti zohli chrbát a unikali by zásadné veci, čo iné by si povedali ich vnímaví a nároční mladí zverenci, ako: "Nemáte chlapslého ducha!" Už tým samým sú ich zverenci ohrození, lebo autoritu potrebujú pre svoj vývoj. Museli by byť na oveľa vyššej úrovni, ako sami predstavení, aby situáciu zvládli.

Keď predstavení na všetkých úrovniach nie sú dostatočnou autoritou, tí čo sú im zverení sa stávajú ovcami bez pastiera.

Nielen predstavení, všetci sme navzájom povinní si pomáhať, brat brata ochraňovať. Keď sa knaz "previní" proti nepísanému zákonu náboženskej neslobody a ocitne sa v ťažkostiach, každý spolubrat mu je povinný pomôcť a vedieť to obhájiť podľa Kristovho zákona.

Ten nepísaný zákon náboženskej neslobody neraz my sami držíme pri živote, že ho rešpektujeme. Musíme uviesť namiesto neho do života Kristov zákon, tým že ho budeme rešpektovať, aby sa s ním všeobecne počítalo.

Niekedy sa zdá, že to bude trvať tých štyridsať rokov putovania Izraela púšťou, kým nevymreli tí, čo boli sformovaní Egyptom - kým sú na svojich postoch tí, čo v predošlom období zohli chrbát, aby prežili.

Ale ranná zornica už vyšla - M á r i a .
"Všetka sláva dcéry kráľovskej je vo vnútri."
Ona prichádza a začína zvnútra. Tam, v srdci Cirkvi, vo vnútri už poznať prvé lúče nového úsvitu:

Veriaci ľud prejavuje už v masovom merítke známky vysokej duchovnej vyspelosti. Vidno, že ten ľud sa modlí. Je to vplyv materjnskej výchovy našej nebeskej Matky. Ona nás vedie v prvom rade k modlitbe.

Nestačí len horlivosť. Aj Peter bol horlivý a predsa mu Majster povedal: "Nemáš zmyslu pre veci Božie."

V našej situácii otvoreného boja proti Bohu a viere musíme počítať s tým, že nám nebude možné zostať v zúvetrí. Skôr či neskôr sa ocitneme v situácii, keď budeme musieť krok urobiť.

"Nestarajte sa vopred, čo budete hovoriť, ale hovorte to, čo sa vám vnukne v tú hodinu, veď nie vy máte hovoriť, ale Duch Svätý." /Mk 13,11/.

O to, čo budeme hovoriť, sa nemáme starať - ale musíme sa starať o to, aby sme boli plní Ducha Svätého.

Čo Ducha Svätého priťahuje, poznáme: Modliaca sa Mária v Nazarete, modliaci sa apoštoli spolu s Máriou vo večeradle.

"Keď Duch Svätý, jej Ženích, nájde ju /Máriu/ v niektorej duši, letí tam, plne do nej vstupuje, dáva sa tej duši v hojnosti..."

/sv.Ľudovít Grignon/

Aj ľud, zhromaždený na modlitbách s Máriou na púti v Šaštíne sa osvedčil vo svojej duchovnosti a zmysle pre veci Božie. - Keď so živou účasťou počúvali program, zrazu zo strany štátnej správy vypli mikrofóny. Že taká naslovovzatá provokácia nestrhla to množstvo ľudu k svetskému správaniu, to bol znak duchovnej vyspelosti. To nebolo mlčanie zo slabosti, ale mlčanie z vnútornej sily, tak veľmi podobné Máriinmu mlčaniu.

Nesmieme zabúdať na prípravu modlitbou. Najmä tí, čo si pripravujú program na púť, musia počítať s tým, že sa stretnú so zásahom zvonka. To, s čím prídu, nesmú byť len slová. Musia prísť sami posilnení modlitbou a obetami. Bez toho nemôže byť žiadny apoštolát.

Musia mať vnútornú silu, aby z nich hovoril Duch Svätý, aj keď budú umlčaní. Aby sa nedali strhnúť k svetskému správaniu, keď majú hovoriť na obranu - aby to bolo nie zo seba, nie ľudské, ale aby to malo silu Ducha Svätého. Kto takto chce hovoriť, musí mať vnútornú ochotu až po mučenie.

Hlavne nesmieme naletieť, keď nepriateľ naaranžuje veci tak, aby sme sa postavili svoji proti svojim. Vtedy sme to celé prehrali. Vtedy nepriateľ dosiahol, čo chcel.

Je celkom prirodzené, že ani medzi svojimi nemôžu mať všetci rovnaký názor. Keby sme to nevedeli uznať a každý by chcel presadiť svoju pravdu, nikdy by sme sa nestretli. Jedine láska má túto silu. Preto Ježiš hovorí, aby sme zostávali nie v niečom inom, ale v jeho láske.

"Nik nemôže viac milovať, ako keď život dá za priateľov."

Mária prichádza ako prorokynja našej doby a žiada zmierne obety za hriešnikov.

I keď nie hneď život, ale niečo z neho keď dáme za bratov, už je tam láska. Láska je život, lebo Boh je láska. Láska a obeta idú spolu. Bolesť a utrpenie má očistnú silu. To vidíme, keď hovoríme s ľuďmi, čo prešli utrpením.

Neraz sa pýtame, prečo Boh, keď je dobrý a milosrdný, dopustí utrpenie. - Práve preto, že je dobrý a milosrdný. Chce nás zachrániť. Len láska vie spasiť. Keď naša láska zhasla, zadusená hriechom, cez utrpenie, bolesť, temnotu sa rozdúchava láska, ktorá môže zachrániť svet. Je to nepochopiteľné a tajomné, ale vidíme, že je to tak. - K tomu treba ale vieru.

... "Temnota bude hustnúť nad svetom, ktorý dospeje na pokraj svojej zvrátenosti. Čím viac sa bude kaziť, tým viac bude pokračovať zatvrdlivo po ceste vzbury proti Bohu.

Tak si sám na seba uvalí to, čo stanovila Božia spravodlivosť pre jeho úplné očistenie temnotou, ohnom a krvou." /10.2.78/

Všetko zlé na seba uvalíme vlastne sami. Boh nám to ponechá, ale nie pre záhubu, lež pre záchranu - očistenie; utrpenie, prenasledovanie teda do tej miery, aby sme boli celkom očistení. Vlastne aj štátna moc, ministri, cirkevní tajomníci sú nástrojmi v rukách Prozreteľnosti.

V tejto ťažkej dobe bolestnej očisty nám Boh dáva ako najväčšiu pomoc našu nebeskú Matku, Máriu.

Mária nám bolesť nevezme, ale naučí nás ju niest.

Mária je celkom pri Vykupiteľovi, je Spoluvykupiteľka. Vedie nás, aby sme sa aj my pripojili k výkupnej obete za spásu sveta. Vedie nás k najplnšiemu uskutočneniu Evanjelia v našom živote.

Niekedy sa stretáme s otázkou, či sú potrebné Mária zjavenia, či je potrebné Mariánske knazské hnutie, keď máme Evanjelium.

Neboli by potrebné, a iste by ani neboli bývali, keby sme boli dokázali Evanjelium plne uplatniť vo svojom živote, aj v knazskom živote.

To sme však - musíme priznať - nedokázali. Preto prichádza Mária a vedie nás tak, ako to len Matka vie - celkom prakticky uchopí za ruku a vedie krok za krokom.

Tak urobila aj keď sa zjavila omilosteným deťom a žiada ich na určený čas prísť znova a znova. Tak obnovila v našom konzumnom svete zmysel pre putovanie. Kto nie je schopný ani na chvíľu všetko opustiť, priniesť obeť a ísť za niečím, čo pre svet nemá zmysel, ten nie je schopný prijať Evanjelium. Všetky Mária zjavenia a posolstvá, i MKH sú len v službách žitému Evanjeliu.

Púte majú svoj význam aj vtedy, keď sa pri nich nedá vylúčiť aj určitý podiel formalizmu. Niektorí vidia viac formality ako duchovnosti. Nie je to tak. Zo spovedí vidno: Prišli úprimne. Tie trampoty, ktoré musia znieť, to by z formalizmu nerobili. Nepohodlie, únava, úmyselne vytvorené prekážky, a predsa prídu, a nabudúce znova... Neveriacim to vytvára otázniky. Príslušníci polície sú tu ako vojaci pri hrobe Zmŕtvychvstalého. - Tu víťazí Boh. Tu je pripravená pôda pre pôsobenie Ducha Svätého. To je sila, ktorej svet nerozumie.

Na púti v Ľutine náhodný mladý turista, ktorý sa doteraz s náboženstvom nestretol, zachytil knaza: "Chcem byť kresťanom, robte so mnou niečo!"

Každá dobrá vec je však trňom v oku Satana. Preto: "Modlite sa a bedlite, aby ste neprišli do pokušenia."

Nesmieme sa nechať uspať púťami. Aby sa nestalo, že po čase budeme kresťanmi len na púti. Pútni spovedníci by mali dávať za pokánie niečo, čo by viedlo k pokračovaniu doma. To, čo vidno navonok, má len vtedy cenu, keď je za tým vnútorný obsah. Verejné vyznanie viery len vtedy, keď je za ním žitá a praktizovaná viera doma i mimo.

Konať sa musí. To množenie akcií musí byť. Ale nesmie nám chýbať to normálne žitie s Pannou Máriou, s Ježišom.

Netreba sa veľmi snažiť vynachádzať nové spôsoby, netreba meniť štruktúru ruženca. Nové spôsoby sa po čase stávajú stereotypom a potom to stráca ducha. Pre modlitby a pobožnosti máme smernice Cirkvi, dokumenty Cirkvi sú Duchom Svätým konštituované.

Je potrebné učiť ľudí meditovať. Bez meditácie nemožno napredovať v duchovnom živote. Svätí stále meditovali - keď videli lístok, kvet... stále žili v prítomnosti Božej. Kto nemedituje, ani svätú omšu nemôže hlboko prežívať, aj kresťanské skutky mu ťažko padne konať.

Výbornou meditatívnou modlitbou je ruženec. Nesmie sa to však brať otrocky. Ako ani na sv. omši sa nemožno sústrediť na každé slovo, aj z kázne keď si len jednu vetu odnesiem - to stačilo, ani ruženec sa nemusí vždy modliť len meditatívne. Ale meditovať treba nevyhnutne.

Mali by sme jedno:
Uvedomiť si, že Panna Mária skutočne koná.

Kde sa začnú modliť ruženec, môžeme si byť istí, že tam už ona robí...

Kolíkú osobnú skúsenosť s Pannou Máriou odzrkadľuje taký výrok jednoduchej veriacej ženy: "Ja som presvedčená o víťazstve. Tam je Mária, to je isté!.."

V prvom rade kňazi by sa mali usilovať o takúto osobnú skúsenosť. Oni v prvom rade potrebujú nadprirodzenú pomoc, ktorú nebo dáva v tejto mimoriadnej dobe cez Máriu.

=====
..."Kňazi, zasvätení môjmu Nepoškvrnenému Srdcu, moji najmilší Synovia, ktorých zhromažďujem zo všetkých strán sveta, aby som z vás vytvorila svoj šík: Ak je toto hodina temnoty, musí toto byť aj vaša hodina!"

/19.3.87/

..."Vy ste mnou vychovávaní, aby ste boli v tejto chvíli apoštolmi. Ste preto apoštolmi svetla v hodine, keď tma všetko prikrýva."

/13.10.78/

Svätý Augustín hovorí:

"Pre vás som biskup, s vami som kresťan."

Toto by sa dalo aplikovať aj na Máriiných kňazov vo vzťahu k ostatným kňazom:

S nimi sme kňazmi, ale pre nich sme Máriinými kňazmi

Že si nás Mária vyvolila a dala nám poznať to, čo chce dať všetkým kňazom, to určuje našu úlohu ako jej kňazov voči našim bratom v kňazstve.

Keď sa utvrdzujeme v tom, že Mária má úžasné miesto v živote kňaza, keď skusujeme jej materinské pôsobenie, tieto skúsenosti patria tiež im.

Keď Duch Svätý dal poznať rozhodujúcu úlohu Márie v diele vykúpenia a teda aj v živote každého vykúpeného, čo Cirkev vyjadrila vo svojom učení o Panne Márii, potom každý kňaz by mal Pannu Máriu vsunúť do svojho programu, ako aj každý kresťan do svojho života; stotožniť to svoje kňazské bytie s Bohom, s Ježišom, i s Máriou.

Tak, ako hovoríme pri svojich problémoch o Bohu, tak aj o nej by sme mali pri nich hovoriť.

Poznali sme, že Boh svoje veľké dielo na tejto zemi nerobil bez jej spolupráce. Dostala v nom svoju úlohu. Podľa toho môžeme predpokladať - a potvrdzuje to i skúsenosť - že aj všetko ostatné, čo od Boha žiadame, nebude robiť bez nej. Vo všetkom tom má ona svoju vlastnú úlohu, ako ju mala v diele spásy. Vo všetkom má úlohu Matky. A túto úlohu zo života všetci dobre poznáme. Môžeme teda vedieť, ako to vyzerá, keď čakáme Božiu pomoc - Mária tam nechýba.

=====
"Predsa Boží Syn, Večné Slovo a Pán budúceho veku je v rozmeroch zeme jej Synom. A ona je jeho Matkou. Teda všetko, čo je jeho dedičstvom... ona chráni a bude chrániť s takou istou vernosťou a silou, ako chránila svojho Jednorodného od betlehemskej maštal'ky cez Kalváriu po večeradlo turíčných sviatkov, v ktorom sa zrodila Cirkev..."

/Kard. Karol Wojtyła, Duch.svičenia vo Vatikáne, marec 1976/

Mariánske kňazské hnutie nemá vytvárať novú štruktúru, ale má byť duchom, ktorý pôsobí, aby sa posvätili všetky doterajšie - všetky hnutia aj rehole to potrebujú.

=====
"Porovnajme Cirkev s veľkým stromom... nie je poslaním MKH pripojiť k jeho mnohým vetvám nový konár, ale pôsobením tajomnej sily, ktorá vychádza z Nepoškvrneného Srdca Márie a prúdi do všetkých konárov, pomôcť, aby sa každý - primerane svojej funkcii a poslaniu - rozvinul a všetky pribrali na krásu a silu..."

Typickou vlastnosťou Mariánskeho kňazského hnutia je jeho chudoba. Hnutie je také chudobné, že vlastne "oficiálne" ani neexistuje. Preto ho ani nemožno vykazovať v úradnej evidencii.

Radikálnu chudobu Mariánskeho kňazského hnutia musí každý z nás milovať, oceňovať a prežívať, lebo je to Máriina chudoba, ktorá sa odzrkadľuje v jej diele. Je to chudoba Kráľovnej nebies, ktorá na zemi žije v odevu jednoduchej gazdinej."

/Don Štefan Gobbi, z úvodu k 7. nemeckému vydaniu knihy/

=====
..."Moji najmilší synovia, ...učte sa sále hovoriť "áno" na to, čo Pán žiada hlasom, ktorý k vám prichádza z Nepoškvrneného Srdca vašej nebeskej Matky. Nikdy už nepochybujte! Nepátrajte inde! Nehľadajte pracne potvrdenie alebo povzbudenie!

Zariadila som, aby vaša opora pre toto moje dielo bola jedine v mojom Nepoškvrnenom Srdci. Borím okolo vás každú podporu a nechcem, aby ste sa spoliehali na povzbudenie alebo na púhe ľudské schválenia. Moji synáčkovia, chcem aj od vás, aby ste boli pokorní, maličkí, skrytí, tichí a plní dôvery."

=====
Mária často zdôrazňuje, že svoje Hnutie si sama riadi, nepotrebuje žiadnu ľudskú organizáciu. Toto dnes už potvrdzujú skúsenosti na celom svete.

Samotné stretnutia však nemôžu byť bez nejakých premyslených priprav.

Štruktúra stretnutia vo večeradle musí obsahovať podstatný podiel modlitby - aby to bolo stretnutie pri Písme, Eucharistii, ruženci... Okrem toho pripravená úvaha na určenú tému a tiež rozhovor v kňazskom bratstve, postrehy, ako sa komu darí uvádzať tú Máriinu vec do života. Nie natoľko potreby Cirkvi, farnosti, ale viac vlastného kňazského života.

=====
..."Keď sa vy spájate medzi sebou, ja sama sa spájam s vašou modlitbou ako vo večeradle: Vaše duše sa otvárajú svetlu Ducha Svätého a dostáva sa im útechy Matky."

/18.2.77/

=====
Väčších, pripravených stretnutí asi nebude toľko, aby to stačilo na uvedenie Máriinho diela do nášho života.

Kňazi majú málo času. Každý sa však denne modlí breviár, ruženec - mohli by sa stretnúť susedia, dvaja - traja a spoločne sa modliť v isté dni tieto každodenné modlitby a vytvárať tak kňazské bratstvo.

Rozbiť jednotu kňazov - to je cieľom kniežata tohto sveta. Za tým účelom siaha medzi kňazov a zhromažďuje si niektorých z nich pod svoj ochranný plášť. Tým sa vytvára medzi kňazmi vzájomná nedôvera.

Pri spoločnej modlitbe sa vytvára dôvera.

=====
"Stretávame sa s obdivuhodnou skutočnosťou: Matka Božia prostredníctvom večeradiel spôsobuje, že sa kňazi navzájom poznávajú, pomáhajú si, milujú sa navzájom ako bratia a stávajú sa v celom klére súdržnou silou."

/Don Štefan Gobbi, z úvodu k 7. nemeckému vydaniu knihy/

=====
Najväčšou bolesťou Srdca Panny Márie sú kňazi, ktorí robia kompromisy so svetom a sú tak ranami na tele Cirkvi. Kňazom, ktorí sa jej zasvätili, zveruje svoju túžbu privinúť aj ich v útočisti svojho Nepoškvrneného Srdca.

Kňazi, ktorí robia chybu, môžu byť zachránení iba láskou.

Odsúdiť, vylúčiť - z toho môže mať radosť iba nepriateľ.

Kto z nás je bez viny, aby mohol hodiť kameň? Všetci sme spolusluhami a všetci spoludielnikmi nášho Pána.

Kto z nás môže posúdiť, akú kto má vinu, s akým klamstvom otca lži sa stretol? Možno v nie dost prehľadnej situácii urobil prvý chybný krok... Teraz už, kto sedí na tigrovi, "nemôže" z neho zliezť, že by ho zožral.

=====
..."Čo máte robiť, kňazi môjho Hnutia, vy, najmilší synovia môjho Bolestného Srdca, pre spásu všetkých týchto kňazov, ktorí sú tak chorí a tak veľmi potrebujú moju materinskú pomoc?

Pomáhajte im a nikdy ich nesúďte! Stále ich milujte! Neodsudzujte ich, to vám neprináleží. Preukazujte im lásku svojím utrpením, svojím svedectvom, svojím dobrým príkladom!" /9.7.75/

=====
Každé obrátenie sa musí začať najprv v srdci. Tam musí dozrieť, aby sa prejavilo navonok.

=====
Nakoniec moje Nepoškvrnené Srdce zvíťazí!

=====
Keď sa nám vidí naša situácia veľmi zlá, spomeňme si na čas Kalvárie:

Ježiš bol na kríži celkom bezmocný a opustený a práve vtedy priniesol spásu, nie keď otváral oči slepým, ale keď bol opustený. Opustený tými, ktorých si sám vybral, ktorým povedal: "Vám je dané poznať tajomstvá kráľovstva nebeského, ostatným hovorím len v podobenstvách." - Zrazu ich niet...

=====
..."Kríž, ktorý dnes Ježiš vás žiada niest', je: Žiť vedľa kňazských bratov, ktorí už neveria, ktorí už nežijú evanjelium, ale zrádzajú ho, ktorí sú nevernými služobníkmi, a napriek tomu zostávajú v Cirkvi, aby boli služobníkmi tejto nevernosti... Toto je pre vás najťažší kríž, ale patrí do môjho najväčšieho plánu."

/9.7.75/

Na Kalvárii bol len jeden z učeníkov - Ján.

Ale bola tam Mária. Jej zveril Ježiš, čo mu ešte zostalo - jediného apoštola - jediného kňaza...
A ten si vzal Máriu k sebe.

Do tohto spoločenstva lásky Matky a syna sa vrátili všetci, čo sa rozutekali, opustili, zapreli...

Dnes sa história opakuje - nastala hodina temna, hodina Kalvárie pre Cirkev, mystické telo Kristovo.

Tí, ktorí ostávajú verní, si musia vziať k sebe Máriu, ako kedysi Ján a nerozlučne s ňou spojení, ako s Matkou danou z kríža, vytvoriť okolo nej večeraadlo bratskej lásky, kde môžu bez obáv, ako kedysi do jeruzalemského večeraadla, prísť s úplnou samozrejmosťou ako domov tí, čo zblúdili, zapierali, opustili...

..."Do môjho útočiska musí teraz vstúpiť celá Cirkev - s pápežom, s biskupmi a kňazmi a všetkými veriacimi. Preto ťa privádzam do všetkých častí sveta. Prišiel čas, keď malý zvyšok, ktorý zostane verný a s ktorým Ježiš uskutoční svoje kráľovstvo, musí celý vstúpiť do môjho Nepoškrveného Srdca.

Kto nevstúpi do tohto útočiska, bude strhnutý veľkou búrkou, ktorá sa už rozpútala." /3.6.78/

..."Môj čas sa naplňa a čoskoro vyjdem z púšte, na ktorej prebývam, do rozhodujúcej fázy môjho boja. K tomu potrebujem vás a mohutnú zbraň vašej čistej knazskej lásky. Rozšírte svoje srdcia do rozmerov môjho Nepoškrveného Srdca, potom pripravíme veľkú cestu svetla, po ktorej môžu byť späť privedené moje úbohé zblúdené deti." /8.8.80/

september 1988